

„Po tom je vám hovno! Vo co jde?“ štekla do mobilu. Mezitím si vyměnila pár nenávisných pohledů s mužem, co ležel pod ní... už celkem zbytečně. Tonus byl v háji. Vyvedl tedy svého upoceného pašáka z jeskyňky rozkoše... ačkoli posledních dvacet minut to byla spíš sluj utrpení. Zatím se volající odvážil pokračovat, ale odvahy mu šmahem ubývalo:

„Tady strážmistr Malý. Máme tu vraždu.“ Už pochopil, proč kolegové nechali volat jeho. Byl na okrsku nový, a tedy nevěděl, do čeho jde, když dostal příkaz zavolat kriminalistce Mázlové. Teď to chápal.

„To je jasný. Proč byste jinak volal... Kde?“ snažila se kapitánka aspoň chvilku mluvit mile. Marně. Volající strážmistr ze sebe vyhrkl:

„Regionální muzeum v Čelákovících.“

„Jedu tam!“ aniž by čekala na jakoukoli odezvu na druhém konci, típla hovor. Strážmistr Malý si oddychl. Utrpení skončilo. Teď byl tak trochu rád, že pracuje u policie, a ne jako telefonní operátor.

Kateřina se oblékla během pár okamžiků. Jen do kalhotek cachtla trochu intim spreje, aby některý nenechavý kolega nezkoumal, co že v noci dělala. Forenzní technici na to mají obzvlášť vytříbený čich. Její rozmrzelý partner, a to je řečeno velmi slušně, tolik nespěchal.

„Až budeš odcházet, zamkni!“ křikla na něj mezi dveřmi. Už je skoro zabouchla. Pak si to ještě rozmyslela a dveře otevřela znovu:

„A víš co...? Hoď klíče do schránky!“

Pak už jen zaslechl, jak dveře definitivně bouchly. Že je to opravdu „definitivně“, tak nějak vytušil. Proč by jinak měl házet klíče do schránky...?

V pootevřených dveřích náčelníka oddělení se objevila usměvavá tvář osmatřicetileté Lucie, snachy nadporučíka Václavíka.

„Pantatínek tu ještě není?“ zazubila se na majora Vondru. I on se pousmál. Věděl, že tahle šťastná žena takto starosvětsky říká svému tchánovi z legrace.

„Ne. To je na něj ještě brzo,“ pokusil se odpovědět co nej příjemnějším tónem. Doufal, že se mu to povedlo... A nejspíš i ano. Dotyčná potrásla tou svou božskou tvářičkou, ověncenou delšími, vlnitými vlasy barvy noci. Úplně stejnou barvu měly její oči, jenom v nich navíc zářila ona nezkrotná, raráškovská jiskra. Šťastný je Václavíkův syn, že má tak krásnou ženu. A šťastný je i sám Václavík, že je dědečkem jejich šestnáctileté dcery. Í a její mamince dokáže asi málokdo něco odmítnout. Náčelník Vondra určitě ne. Proto jen pokýval souhlasně hlavou, když se ho rozpustile zeptala:

„A můžu na něj počkat u jeho stolu?“ naposledy se zářivě zaculila a zmizela ze dveří. Náčelník se znovu pokusil soustředit na kvanta spisů zaplavujících jeho stůl. Kde jsou ty časy, kdy býval pouhý řadový vyšetřovatel. Jasně, i tenkrát psal zprávy, to ano. Ale nemusel jich číst takové stohy...

Díky tomu ani nevěděl, kolik času uběhlo, když se v těch samých dveřích objevila kulatá hlava zmíněného vyšetřovatele Václavíka.

„Co máš na srdci Pepo, že sis na to přivstal...? Pojď dovnitř a zavři. Určitě to chceš řešit mezi čtyřma očima, nemám pravdu?“ vyzval Pepu nadřízený. Vyšetřovatel tedy zavřel zevnitř. Větám, kterými ho jeho nadřízený pozval dál, se nedivil. Oba jsou kriminalisté, a tedy oba umí číst mezi řádky. Jen Pepa na jednou nějak ztratil odvalu vyklopit, co že ho trápí. Tak se raději posadil a začal oklikou:

„Doufal jsem, že tě tu ráno najdu samotného...“

„Nedoufal. Věděl. Vždycky jsem tu minimálně o půl hodiny dřív než ostatní, a to víte všichni... Proto všichni, když vás něco pálí, přicházíte v tuhle hodinu. Co trápí tebe?“

Pepa se na nenabídnuté židli nespokojeně zavrtěl. Pak dotčeně spustil:

„Hm... Ne nadarmo ti přezdívací sova... No, když tohle všechno víš, tak asi tušíš, i proč jsem tady...“